

Sygn. akt II CSK 775/14

POSTANOWIENIE

Dnia 25 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z powództwa E. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ś.
przeciwko Skarbowi Państwa - Prezydentowi Miasta Świnoujście
o ustalenie,
na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 25 czerwca 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie
z dnia 10 lipca 2014 r., sygn. akt I ACa 65/14,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od strony powodowej na rzecz Skarbu Państwa -
Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 1800 (tysiąc
osiemset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Według art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten pozostaje w zgodzie z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzanie środków ograniczających dostęp do sądu najwyższego szczebla.

Strona powodowa przytoczyła jako podstawy kasacyjne naruszenie: art. 4 pkt 16 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz.U.2004.261. 2603 ze zm. – dalej: „u.g.n.”); § 26 ust. 1 i 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 21 września 2004 r. w sprawie wyceny nieruchomości i sporządzania operatu szacunkowego (Dz.U.2004.207.2109 ze zm. – dalej: „rozporządzenie”); § 26 ust. 2 rozporządzenia w związku z art. 4 pkt 16 u.g.n.; art. 150 ust. 2 i art. 153 ust. 1 oraz § 4 ust. 1 i 3 rozporządzenia w związku z art. 4 pkt 16 u.g.n.; art. 77 ust. 1 u.g.n.; art. 150 ust. 3 w związku z art. 4 pkt 16 u.g.n.; art. 152 ust. 3 w związku z art. 4 pkt 16 u.g.n.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniła potrzebą wykładni art. 4 pkt 16 u.g.n., art. 153 ust. 1 w związku z art. 4 pkt 16 u.g.n. oraz § 26 ust. 1 i 3 rozporządzenia, jak też występowaniem w sprawie istotnych zagadnień prawnych: czy rzeczoznawca na lokalnym, regionalnym i krajowym rynku nieruchomości obowiązany jest do uwzględnienia także rynków zagranicznych oraz czy możliwe jest zastosowanie przy wycenie wartości rynkowej nieruchomości „podejścia mieszanego” zamiast „podejścia porównawczego”, zgodnie z art. 152 ust. 3 u.g.n., a w przypadku odpowiedzi twierdzącej, czy zmiana „podejścia” musi zostać poprzedzona analizą wszystkich rynków, łącznie z rynkami zagranicznymi.

Wniosek ten nie zasługiwał na uwzględnienie.

Przytoczone podstawy kasacyjne są powieleniem zarzutów apelacyjnych. W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd Apelacyjny starannie odniósł się do tych zarzutów oraz wyjaśnił, dlaczego uznał opinię biegłej M.Z., wbrew odmiennym twierdzeniom strony skarżącej, za zgodną z właściwymi przepisami powołanymi w skardze kasacyjnej oraz wiarygodną. W szczególności należy

zgodzić się z poglądem wyrażonym w zaskarżonym wyroku, że sąd nie ma obowiązku dopuszczenia dowodu z opinii kolejnego biegłego lub z ponownych wyjaśnień dotychczasowego biegłego, jeżeli opinia, którą już dysponuje, jest wystarczająca do ustalenia wartości nieruchomości zgodnie z właściwymi przepisami. Zarzuty zawarte w skardze kasacyjnej nie dowodzą rzeczywistej potrzeby przeprowadzenia przez Sąd Najwyższy na użytek niniejszej sprawy wykładni wskazanych w niej przepisów prawnych, ani rozstrzygnięcia przytoczonych w niej zagadnień prawnych, lecz są jedynie wyrazem niemającej uzasadnionych podstaw niezgody strony powodowej na zapadłe rozstrzygnięcie. W pełni przekonują w tym zakresie oceny sformułowane w odpowiedzi na skargę kasacyjną.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, a o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zgodnie z art. 98 w związku z art. 108 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz art. 11 ust. 3 ustawy z dnia 8 lipca 2005 r. o Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa (Dz.U. 2013. 1150 ze zm.) i art. 99 k.p.c. oraz § 6 pkt 6 i § 13 ust. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. 2013.461).